

[Munch-Petersen.]

Hvis man betragter de 12 600 Personer, som har været udtaget til Nævninger i Aarene 1925—30, vil man se, at Arbejderne er yderst lidt repræsenteret, medens andre Lag af Befolkningen er i høj Grad repræsenteret. Af Danmarks 68 000 Gaardmænd har i denne Periode 3 483 været Nævninger, medens der af de 103 000 Smaabrugere kun har været udtaget 740. Det vil sige, at Gaardmændene har været repræsenteret forholdsvis med 7 Gange saa mange som Smaabrugerne. Der er i Danmark 40 000 Landarbejdere og 100 000 Tjenestekarle og -piger; de har overhovedet ikke været repræsenteret. Paa samme Maade stiller det sig inden for Haandværk og Industri: Mestrene, Arbejdsgiver-Elementet, er langt stærkere repræsenteret end Arbejderne. Nævningerne udtages altsaa fortrinsvis af Overklassen eller af Mellemstanden, men uhyre sjælden af Arbejderklassen eller den øvrige Underklasse.

Samtidig er det pudsigt at se, at Kvinder kun meget sjælden bliver Nævninger, og at man altsaa her ikke følger den Lighed, som egentlig skulde være Meningen med Kvindernes Ligeberettigelse. Alt dette betyder, at Nævningerne i de fleste Tilfælde vil kunne dømme eller afsige deres „Skyldig“ eller „Ikke-Skyldig“, saaledes som den kapitalistiske Stat ønsker det.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel udtalte Betænkelighed ved at anvende Nævninger i politiske Sager. Hertil kan for det første siges, at han ikke behøver at nære Frygt for, at ret mange Sager skal blive betragtet som politiske — indtil i Dag er der, som bekendt, kun een Sag, som er blevet anerkendt som politisk, medens andre Sager, som er udsprunget af den sociale og politiske Klassekamp, ikke er blevet anerkendt som politiske Sager. Man har maattet bruge forskellige Krumspring for ikke at anerkende disse Sager som politiske. Jeg kan saaledes nævne, at man er blevet Svar skyldig i den sidst behandlede Sag, som drejede sig om en Resolution, indsendt til det tyske Gesandtskab mod de Overgreb, som er sket under det fascistiske Styre i Tyskland. Den tiltalte stillede det Spørgsmaal: Hvis ikke det er politiske Motiver, hvilke Motiver tror De da, jeg har haft til at underskrive denne Resolution? Anklage-

myndigheden maatte tale udenom, om følelsesmæssige Motiver, eller hvad det nu kunde blive til, men kunde faktisk ikke give noget Svar paa Spørgsmaalet.

Det er stadig gaaet saaledes, at Sager, som ifølge vor Opfattelse maa betragtes som politiske Sager, idet de er udsprunget af den politiske og sociale Klassekamp, ved Kendelse fra Domstolene ikke er blevet anerkendt som politiske Sager. Det ærede Medlem Hr. Pürschel behøver altsaa ikke at frygte for, at ret mange Sager skal falde ind under denne Kategori. Og for det andet maa den Sammensætning, som Nævningedomstolene i Almindelighed har, sikkert ogsaa virke betryggende paa det ærede Medlem i Retning af, at Kendelserne, ogsaa i politiske Sager, vil blive i Overensstemmelse med det, som han ønsker, og det, som den herskende Klasse i det bestaaende Samfund ønsker.

Ogsaa paa andre Omraader kan man fastslaa, at der findes Ulighed med Hensyn til Behandlingsmaaden i juridiske Spørgsmaal. Folk er faktisk ikke ens stillet i den Henseende. Jeg kan f. Eks., hvad angaar almindelige borgerlige Sager, henvisse til dem, der ikke har Raad til at føre Proces, men maa søge om fri Proces. Dette er ofte vanskeligt at opnaa, og hvis Sagen betragtes som tvivlsom eller som haabløs af Justitsministeriet, opnaar de paagældende ikke fri Proces. Det betyder, at det faktisk er Justitsministeriet og ikke Domstolene, der kommer til at dømme i disse Sager. Det er ogsaa en Kendsgerning, at de Storbedragere, som har været sat under Tiltale, har haft lettere ved at faa de dygtigste Jurister i Landet til Forsvarere — og det er naturligvis af en vis Betydning, hvor godt et Forsvar bliver ført. Det er en rent formel Lighed for Loven, som sikres gennem den almindelige borgerlige, demokratiske Lovgivning. Men saa længe der er økonomisk Ulighed, bliver det kun en formel Lighed for Loven, der sikres.

Man kan tage det Eksempel, der har været saa levende i de sidste Dage, Fosterfordrivelsessagerne. Der er formel Lighed for Loven; men Kendsgerning er det, at velhavende har lettere ved at foretage en Rejse til Berlin eller paa anden Maade faa dette Forhold ordnet end de, som ikke har Raad til dette, og som derfor lettere kommer ud for at blive sat under Tiltale i